

Sygn. akt: I C 287/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kałwak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Klaudia Pluta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 czerwca 2018 roku

sprawy z **powództwa M. C.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o odszkodowanie

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. C. kwotę 5.886,23 zł (pięć tysięcy osiemset osiemdziesiąt sześć złotych 23/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- a) 5.088,53 zł za okres od dnia 05.01.2017r. do dnia zapłaty;
- b) 197,70 zł za okres od dnia 20.04.2018r. do dnia zapłaty,
- c) 600,00 zł za okres od dnia 08.02.2017r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. C. kwotę 2.102,00 zł (dwa tysiące sto dwa złote 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 1.800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje Skarbowi Państwa Sądowi Rejonowemu w Oleśnie zwrócić pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 134,89 zł (sto trzydzieści cztery złote 89/100) tytułem zwrotu części niewykorzystanej zaliczki na wydatek uiszczony w sprawie.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 czerwca 2017 roku powód M. C. wystąpił przeciwko (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. domagając się zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda:

- kwoty 5.088,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5.01.2017r. do dnia zapłaty tytułem dopłaty do kwoty należnego odszkodowania;

- kwoty 600,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 08.02.2017 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów opinii rzeczoznawcy sporządzonej w celu ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody.

Nadto, powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty uiszczonyj opłaty skarbowej.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 5 grudnia 2016 roku w miejscowości G. miała miejsce kolizja, w wyniku której został uszkodzony pojazd powoda. Na miejscu zdarzenia zostało spisane oświadczenie sprawcy szkody. Zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 5 grudnia 2016 r. Szkada w pojeździe została prawidłowo zakwalifikowana przez stronę pozwaną jako częściowa. W dniu 2 stycznia 2017r. decyzją pozwanego zostało przyznane odszkodowanie w wysokości 1.797,08 zł. Powód uznał przyznane odszkodowanie za rażąco zaniżone, w związku z czym odwołał się od decyzji pozwanej. Po złożeniu odwołania pozwana w piśmie z dnia 13 lutego 2017 roku podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie odmawiając dopłaty żądanej przez powoda kwoty odszkodowania. Powód podniósł, że wypłacona przez stronę pozwaną kwota nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Po przesłaniu przez stronę pozwaną kosztorysu ofertowego powód powziął wątpliwości co do zasadności wyliczeń poczynionych przez likwidatorów szkody, a w konsekwencji czego zlecił wykonanie opinii niezależnemu rzeczoznawcy. W opinii tej ustalono rzeczywisty koszt przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody, tzn. koszt naprawy pojazdu powoda wynosi 6.885,61 zł brutto. Natomiast z tytułu sporządzonej opinii rzeczoznawca wystawił rachunek na kwotę 600,00 zł. Powód nie jest uprawniony do odliczenia podatku VAT. Zdaniem powoda ograniczenie odpowiedzialności pozwanego do kwoty 1.797,08 zł nie ma żadnego uzasadnienia prawnego ani faktycznego w okolicznościach niniejszej sprawy, a wypłacona kwota stoi w sprzeczności z zasadą pełnej kompensacji szkody z at. 363 § 1 k.c. Powód domaga się więc zasądzenia brakującej kwoty tytułem odszkodowania, tj. 6.885,61 zł - 1.797,08 zł = 5.088, 53 zł oraz kwoty 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów opinii rzeczoznawcy sporządzonej w celu ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody. Na podstawie art. 363 § 1 k.c. powód domaga się należnego mu odszkodowania w formie zapłaty kwoty pieniężnej odpowiadającej kosztowi przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody przy uwzględnieniu średnich cen na rynku lokalnym oraz wartości nowych części identycznych jak uszkodzone. M. C. domaga się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od należności głównej w wysokości 5.088,53 zł od dnia 5 stycznia 2017 r., tj. dnia następującego po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi. Nadto, domaga się on zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 600 zł od dnia 08.02.2017 r., tj. od dnia następującego po dniu wyznaczonym na spełnienie świadczenia przez powoda w odwołaniu z dnia 30.01.2017 r. - pozew – karta 2-6.

W piśmie procesowym z dnia 3 kwietnia 2018 roku powód rozszerzył powództwo dotyczące odszkodowania z kwoty 5.688,53 zł do kwoty 5.886,23 zł, o kwotę 197,70 zł - pismo karta 130.

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 14.07.2017 r. strona pozwana - (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w W.** - wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że pozwany potwierdza, że przyjął zgłoszenie przez powoda w dniu 5 grudnia 2016 roku szkody w jego pojeździe. Pozwany przyznał odszkodowanie w kwocie 1.797,08 zł za naprawę pojazdu powoda. Powód przesłał wykonana na jego zlecenie kalkulację naprawy i zażądał dalszego odszkodowania w wysokości 5.088,53 zł za naprawę pojazdu oraz kwotę 600,00 zł tytułem kosztów sporządzenia kalkulacji. Strona pozwana nie uznała zasadności żądania powoda i wносиła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z mechaniki samochodowej na okoliczność faktycznej wysokości szkody zaistniałej w pojeździe powoda przy uwzględnieniu cen na terenie zamieszkania poszkodowanego - odpowiedź na pozew karta 48 - 50.

Pozwany do rozszerzonego żądania się nie odniósł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 grudnia 2016 roku w miejscowości G. miała miejsce kolizja, w wyniku której został uszkodzony pojazd powoda. Kierujący pojazdem marki S. o nr rej. (...) wymusił pierwszeństwo przejazdu i wjechał w pojazd A. (...), stanowiący własność powoda. Na miejscu zdarzenia spisano oświadczenie sprawcy szkody. Zgłoszenie szkody nastąpiło 5 grudnia 2016 r. Szkada w pojeździe została prawidłowo zakwalifikowana przez pozwaną jako częściowa. Sprawca szkody w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane ruchem pojazdu był ubezpieczony u pozwanego. W dniu 2 stycznia 2017 roku decyzją pozwanej przyznano odszkodowanie w wysokości 1.797,08 zł.

dowody: fakty bezsporne pomiędzy stronami- dokumenty w aktach szkody.

W niniejszej sprawie sąd dopuszczał dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej na okoliczność wyliczenia faktycznej wysokości szkody zaistniałej w pojeździe powoda, przy uwzględnieniu cen na terenie zamieszkania poszkodowanego. Biegły W. S. w swojej opinii ustalił wysokość kosztów przywrócenia stanu uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed kolizji po uwzględnieniu średnich stawek za roboczogodzinę obowiązujących na terenie woj. (...) na kwotę 7.083,31 zł szacując koszty naprawy z użyciem części oryginalnych.

Na wniosek pozwanego sformułowany w piśmie z dnia 10 stycznia 2018 roku biegły oszacował wartość szkody przy użyciu części nieoryginalnych najtańszych to szkoda wyniesie 6.401,82 zł brutto, najdroższych 6.932,92 zł brutto.

dowód: - opinia biegłego karta 76- 91,

- opinia uzupełniająca karta 112- 113

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w całości.

W przedmiotowej sprawie bezsporne były okoliczności zdarzenia szkodowego, wina sprawcy szkody, którego odpowiedzialność cywilną ubezpieczała w dacie zdarzenia strona pozwana, jak również zakres uszkodzeń w pojeździe powoda. Bezsporny jest również fakt wypłaty przez stronę pozwaną na rzecz powoda w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego kwoty odszkodowania za naprawę pojazdu w wysokości 1.797,08 zł.

Natomiast strona pozwana kwestionowała w procesie dochodzenie przez powoda wyższej kwoty, aniżeli przyznana.

Kwestionowane przez ubezpieczyciela było zastosowanie do wyceny części oryginalnych nowych. Ponadto, strona pozwana kwestionowała dochodzenie w procesie przez powoda zwrotu kosztu prywatnej ekspertyzy.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy i aktach szkody, których prawdziwość i treść nie były kwestionowane przez strony procesu, natomiast wysokość należnego odszkodowania Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłego sądowego mgr inż. W. S. z dnia 27.01.2018 r. wraz z załącznikami, która została sporządzona rzetelnie, w sposób logiczny i została poparta wyliczeniami w systemie Audatex.

Podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela w przedmiotowej sprawie stanowi art. 822 § 1 k.c., który stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego

w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z kolei § 4

ww. artykułu stanowi, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za skutki kolizji z tytułu umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sprawcy szkody na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 2060 j.t. ze zm.) – dalej: „ustawa” lub „ustawa

o ubezpieczeniach obowiązkowych”. Artykuł 34 ust 1 ustawy stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną

w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Natomiast zgodnie

z treścią art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1).

W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Nadto, stosownie do treści

art. 363 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu (§ 1). Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2).

Przytoczone powyżej przepisy art. 361 k.c. i art. 363 k.c. statuują zasadę pełnej restytucji szkody, a wybór sposobu likwidacji szkody tj. restytucję naturalną lub zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej ustawodawca pozostawił poszkodowanemu. Natomiast żaden

z przepisów prawa nie obliuguje poszkodowanego do naprawy pojazdu, w celu otrzymania odszkodowania, ani też żaden z przepisów nie zmienia przytoczonych wyżej podstaw odpowiedzialności w sytuacji, gdy ta naprawa rzeczywiście nastąpiła. Skoro powód wybrał zapłatę stosownego odszkodowania jako sposób likwidacji szkody, to bez znaczenia jest okoliczność, czy naprawa pojazdu faktycznie miała miejsce i za jaką kwotę. Brak jest również podstaw do twierdzenia, że wysokość rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela OC, bowiem stoi w sprzeczności z zasadą pełnej restytucji szkody. Jedynie w sytuacji, gdyby strona pozwana zobowiązana do wypłaty odszkodowania udowodniła ewentualne bezpodstawne wzbogacenie powoda (zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu – art. 6 k.c. – ei incumbit probatio, qui dicit, non qui negat), to wówczas wzrost wartości pojazdu powoda mógłby stanowić kwotę, o którą można by obniżyć odszkodowanie. Jednakże strona pozwana nie udowodniła tejsze okoliczności.

Ponadto, w orzecznictwie Sądu Najwyższego już od wielu lat ugruntowane jest stanowisko, że uprawniony do odszkodowania może domagać się od ubezpieczyciela zwrotu kosztów naprawy pojazdu przy użyciu nowych oryginalnych części zamiennych. Dla przykładu, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01, LEX nr 157324, wskazał m.in., że: „ W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów (wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody”. Podobnie, w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 listopada 1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186, LEX nr 2641, Sąd Najwyższy podniósł,

że: „ Z zasady wyrażonej w art. 363 § 1 k.c. wynika, że w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Poszkodowany chcąc przywrócić stan poprzedni uszkodzonego w wypadku pojazdu nie ma możliwości zakupu starych części czy też nie ma możliwości żądania, aby stacja obsługi wykonująca naprawę w miejsce uszkodzonych w czasie wypadku części pojazdu wmontowała stare części już częściowo zużyte”. Natomiast zgodnie z tezą Uchwały Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, (OSNC 2012/10/112, Prok.i Pr.-wkł. 2013/4/38, LEX nr 1129783, www.sn.pl, Biul.SN 2012/4/5, M.Prawn. 2012/24/1319-1323): „ Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących

do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.”

Ostatnie z przytoczonych orzeczeń potwierdza też powyższe uwagi tut. Sądu dotyczące rozkładu ciężaru dowodu. To ubezpieczyciel, jako profesjonalista winien przeprowadzić sprawnie i rzetelnie proces likwidacji szkody i wypłacić pełne należne odszkodowanie przy zastosowaniu nowych oryginalnych części zamiennych, a jeżeli zastosowanie takich części powodowałoby w konkretnej sprawie wzrost wartości pojazdu, to o ten wzrost można byłoby obniżyć odszkodowanie, ale winien to wykazać właśnie ubezpieczyciel, czego nie zrobił.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, żądanie pozwu w przedmiocie dopłaty do kwoty uiszczonego odszkodowania jest w pełni zasadne. Koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wyliczony przez biegłego sądowego (7.083,31zł) jest nawet nieco wyższy niż koszt wyliczony przez prywatnego rzeczoznawcę na zlecenia powoda (6.885,61 zł). Ubezpieczyciel przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 1.797,08 zł, a więc różnica w stosunku do wyliczeń biegłego sądowego wynosi **5.286,23 zł**. Wobec czego Sąd uwzględnił żądanie powoda i zasądził w punkcie I sentencji wyroku łącznie kwotę **5.286,23 zł** tytułem odszkodowania (7.083,31 – 1.797,08 zł = 5.286,23 zł) tytułem należnej dopłaty do odszkodowania.

Zasadne było również żądanie kwoty **600 zł** tytułem zwrotu kosztu sporządzenia prywatnej ekspertyzy na zlecenie powoda. Zważyć należy, że wykształcenie powoda nie ma nic wspólnego z motoryzacją, natomiast dokonując własnym sumptem naprawy pojazdu wiedział, że wypłacone odszkodowanie jest znacznie zaniżone. Sporządzona przez rzeczoznawcę M. A. T. opinia wraz z kalkulacją szkody pozwoliła powodowi na realne określenie wysokości należnego odszkodowania wobec uchybień ubezpieczyciela, a tym samym również wartości przedmiotu sporu w przedmiotowej sprawie. Wprawdzie opinia ta nie może zostać potraktowana na równi z opinią biegłego sądowego (art. 278 k.p.c.), jednak nie oznacza to, że nie ma mocy dowodowej. Poza tym, że jest wyrazem stanowiska procesowego strony, to stanowi dowód z dokumentu prywatnego stanowiącego dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.). Nadto, na odnotowanie zasługuje fakt, iż wyliczone odszkodowanie przez M. T. jest bardzo zbliżone w swej wysokości do należnego odszkodowania wyliczonego przez biegłego sądowego. Stanowi to dodatkowy argument dla potwierdzenia prawidłowości wyliczenia odszkodowania przez biegłego sądowego. Nadto, Sąd Najwyższy w Uchwale

z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt III CZP 24/04, (OSNC 2005/7-8/117, Prok.i Pr.-wkl. 2005/1/32, Biul.SN 2004/5/6, Wokanda 2004/7-8/12, Wspólnota 2004/14/55, M.Prawn. 2005/3/162, M.Prawn. 2004/13/583, M.Prawn. 2004/15/720, LEX nr 106617) wyjaśnił,

że „Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego”. Mając na uwadze powołane wyżej okoliczności, w przedmiotowej sprawie żądanie zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy jest zasadne, a wysokość tych kosztów – 600 zł - potwierdza rachunek z dnia 19 stycznia 2017 roku r (karta 43).

Ustawodawca przewidział dla ubezpieczyciela OC 30 –dniowy termin likwidacji szkody zarówno w kodeksie cywilnym (art. 817 § 1: Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku) jak i w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych (art. 14 ust. 1 - Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie). Uwzględniając ustawowy termin likwidacji szkody Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda odsetki od kwoty stanowiącej dopłatę do odszkodowania tej dochodzonej pierwotnie od dnia 05.01.2017r. do dnia zapłaty, natomiast w odniesieniu do rozszerzonego żądania pozwu z tego tytułu tj. co do kwoty 197,70 zł za okres od dnia 20.04.2018r. tj. od dnia otrzymania rozszerzonego żądania pozwu do dnia zapłaty,

Natomiast roszczenie o zapłatę kwoty 600 zł tytułem kosztów prywatnej opinii powód zgłosił ubezpieczycielowi w odwołaniu zakreślając termin zapłaty do dnia 07.02.2017 r. Tym samym w dniu 08.02.2017 r. roszczenie to było wymagalne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.). Na przyznaną od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę **2.102,00 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu składają się następujące należności: 285 zł – opłata sądowa od pozwu, 17 zł – opłata od pełnomocnictwa, 1.800 zł – wynagrodzenie pełnomocnika osobie radcy prawnego..

Należało również zwrócić pozwanemu ponoszącemu koszty opinii biegłego (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 134,89 zł (sto trzydzieści cztery złote 89/100) tytułem zwrotu części niewykorzystanej zaliczki na wydatek uiszczony w sprawie